

forskellige Selskaber. Heraf ser man, at de gensidige Forsikrings-selskaber har udbetalt en langt, langt større Del af de almindelige Præmier i Skadeserstatning end de andre, og indenfor de gensidige Selskaber er der selvfølgelig igen Forskel. Det viser sig, at de store Aktieselskaber har udbetalt langt mindre end de gensidige. Men i de smaa Aktieselskaber er Forholdet dog langt mere grelt. Jeg tror, at man ved at gaa Andelsvejen gør den bedste Indsats for at sikre sig, og jeg vil paa det bestemteste fraraade, at Staten skulde gribe ind enten ved at lave Statsanstalter eller ved at slaa fast, hvordan Præmien skal beregnes. Under alle Omstændigheder tror jeg, at vi maa holde fast, at den Vej, vi nu har befaret i de forløbne Aar, har vist sig i al Almindelighed at være tilfredsstillende, saa at der ikke er nogen Grund til at gøre store Ændringer i Kursen.

Der er et Par mindre Spørgsmaal, som jeg tror det vil være gavnligt og rigtigt at overveje i Udvalget, f. Eks. hvorvidt en Landbrugshusholdning, der er udskilt fra Driften, absolut skal være henvist til en anden Afdeling. Jeg ser i Virkeligheden ikke Begrundelsen deraf. Ligeledes, om man skal opretholde den Bestemmelse, at en Have, for at regnes ind under Havebrug, skal have et Areal af mindst 1 ha. Der kunde være nogen Rimelighed i at opretholde en saadan Grænse, den Gang Husholdning og forskellige andre Ting var holdt udenfor Forsikringspligt, men da nu praktisk talt alt, hvad der angaar Arbejde for andre, er inde under Forsikringspligten, vil jeg tro, at det kunde være rimeligt, at man ogsaa ophævede denne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde have overordentlig stor Betydning, at vi i en Lovgivning som denne kunde faa saa klare Regler som muligt, og der er sikkert intet Sted, hvor der mere trænges til Klarhed. Jeg kommer derved tilbage til § 49. Skal vi opretholde den, som den er, maa det uvægerligt slaas fast, hvad der forstaas ved Arbejde i højst 50 Dage aarligt i alt, om det skal forstaas saaledes, som jeg forstaar det, og som jeg mener det er rigtigt at forstaa det, at vedkommende Arbejdsgiver kun maa give løs Arbejdskraft Beskæftigelse i sin Husholdning i 50 Dage, eller saaledes, at han ikke maa beskæftige en enkelt Person mere end højst 50 Dage. Den sidste Forstaaelse betragter jeg som udelukket, men jeg mener, at Bestemmelsen kan læses saaledes, at den kan fortolkes til begge Sider. I det hele taget er der enkelte Ting, som bør yderligere klarlægges, saaledes at der ikke

bliver Fælder. Det er noget af det, jeg anser for det farligste ved hele denne Lovgivning, om der er Uklarhed, saaledes at nogle kan gaa i den gode Tro, at de ikke har nogen Forsikringspligt, og at det saa viser sig, hvis der indtræffer en Ulykke, at de staa med et Ansvar, de ikke har faaet dækket.

Om alle de forskellige Spørgsmaal, hvor der trænges til Klarhed, tror jeg, man bedst kan forhandle i et Udvalg, hvor man sagligt kan drøfte Spørgsmaalet, og hvor man har Betingelser for at faa Reglerne gennemtænkt. Jeg tror, at de Ændringer, der her foreslaas i den gældende Lov, i alt væsentligt er af den Art, at det vil være forsvarligt og rigtigt at faa dem gennemført. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

L. D. Rasmussen: Egentlig kunde jeg have ønsket, at Revisionen af Ulykkesforsikringsloven var blevet udsat et Stykke Tid endnu, for den nugældende Lov med sine Mangler synes næsten at være bedre end det foreliggende Lovforslag med sine betydelige Reduktioner. Nedsættelsen i § 41 af de Lønninger, paa Grundlag af hvilke Dagpenge og Invaliditetserstatning beregnes, er efter min Mening ganske urimelig, og jeg maa paa det alleralvorligste advare imod den. Den højeste Aarsløn, efter hvilken Invaliditetserstatning skal beregnes, foreslaas sat til 1 800 Kr. i Stedet for som nu 2 400 Kr., hvilket vil sige, at fuldstændigt Tab af Arbejdsevne vil give en Erstatning af 18 000 Kr. i Stedet for den nuværende Lovs 24 000 Kr. Det maa nu erindres, at denne Erstatning bliver den tilskadekomnes eneste økonomiske Grundlag, idet den fuldstændig træder i Stedet for den tabte Arbejdsevne, og saa skulde Beløbet dog være saa stort, synes jeg, at det ved at blive indsat i en Bank eller Sparekasse kunde give en Rente, der var nogenlunde lig den Aarsindtægt, den paagældende har tabt, da han tabte sin Arbejdsevne. Men 18 000 Kr. vil med en Rente af 4 pCt. kun give 720 Kr. om Aaret, og dette ligger jo langt fra den faktiske Aarsindtægt. Det statistiske Departement regner i April i Aar en ufaglært Industriarbejders Løn til 3 400 Kr., og der er neppe sket nogen nævneværdig Forrykkelse i Lønnen siden da, og efter dette vil Renten af Erstatningsbeløbet kun blive omkring $\frac{1}{5}$ af den fortjente Aarsløn. Nu ved jeg vel, at Ulykkesforsikringsloven ikke regner og aldrig har regnet med fuld Erstatning, men de nuværende Tal, 2 400 Kr. og 24 000 Kr., vil dog bringe de Erstat-